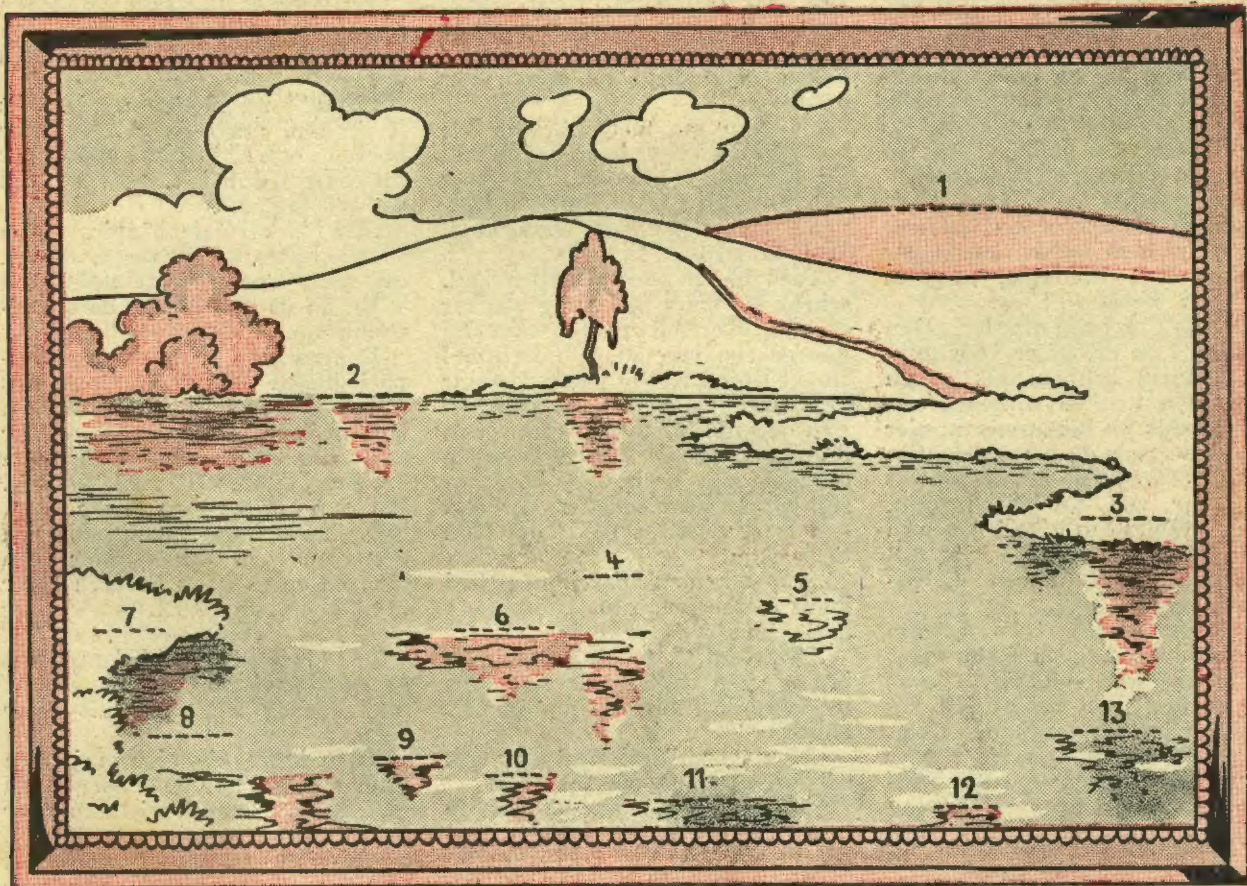
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

12 MAART 1936

WANNEER HET VOORJAAR IS (Zie blz. 6)

BERTRAM EN DE TAPIR

Een zotte geschiedenis

OP een dag zette Bertram zich in zijn hoofd, dat hij een tapir wilde hebben. Dus ging hij naar zijn moeder en vroeg: „Mammie, krijg ik een tapir?"

„Een wat?" vroeg zijn moeder.

„Een tapir!" zei Bertram.

„Je bedoelt zoo'n gek beest met een langen neus, dat we in 't circus gezien hebben?"

„Ja," zei Bertram, „ik heb nog nooit een tapir gehad!"

„En zoolang ik er wat over te zeggen heb, zul je er nooit een krijgen ook," zei zijn moeder. „Ieder oogenblik haal je een of ander raar beest in huis! Net of ik al niet genoeg werk heb."

„Maar tapirs zijn erge lieve beesten!" protesteerde Bertram. „En ik zal hem wel in den kelder houden. Toe, mammie, mag ik een tapir hebben?"

„O, best!" zei zijn moeder. „Dan een tapir! Je moogt er voor mijn part twintig hebben, als je nu maar mijn keuken uitgaat!"

Natuurlijk zei Bertram's moeder dit alleen maar, om van hem af te komen. Ze wist, dat Bertram nooit een tapir zou kunnen krijgen, omdat tapirs in Zuid-Amerika leven, en alleen maar te zien zijn in een circus of in een dierentuin.

Maar dien middag, toen Bertram op zijn autoped in de Helmstraat aan 't rijden was, vond hij.... wat denk jullie? Een tapir! Hij lag in elkaar gerold langs den kant en snurkte hard. Zijn lijf zag er net uit als dat van een groot varken, en zijn neus leek een beetje op de slurf van een olifant.

„Wakker worden!" zei Bertram, en hij kriebelde den tapir met een rietpluim.

De tapir begon te niezen, geeuwde en wreef zijn oogen uit. Toen ging hij overeind zitten en keek suffig naar Bertram.

„'t Is nog geen nacht," zei de tapir, want tapirs slapen overdag en leven 's nachts. En hij wilde weer gaan slapen.

„Weet ik wel," zei Bertram, „maar ik neem je mee naar huis. Mijn moeder zei, dat ik je mocht hebben."

En hij bond den tapir achter zijn roode autoped, reed naar huis en bracht hem in den kelder. Daar probeerde hij, den tapir kunstjes te leeren, maar ondanks alle moeite schoot hij niets op. Het dier had te veel slaap.

Dus haalde Bertram een kussen voor hem. Doch hij had al spoedig genoeg van het logge beest en hij ging naar boven en speelde met zijn mecanodoos tot etenstijd.

Na het avondeten maakte hij de gewone tegenwerpingen over het naar bed gaan.

„Hè, mammie, waarom moet ik nu al naar bed?" zei hij. „George Visser mag altijd tot negen uur opblijven!"

„'t Kan me niet schelen, hoe laat George Visser naar bed gaat," zei Bertram's moeder. „Hij mag van mij den heelen nacht opblijven! Maar jij gaat naar kooi. Wel te rusten!"

Toen hij 'n poos geslapen had, schrok Bertram plotseling wakker en ging overeind zitten, want hij hoorde een vreemd geluid. Bom! Bom! Bom! Net of iemand zwaar liep over de benedenverdieping. Een oogenblik dacht Bertram aan inbrekers, maar dan herinnerde hij zich zijn tapir. Hij holde in zijn pyama naar beneden, en vond den tapir wakker, bezig om eten te zoeken.

„Vooruit, maak dat je naar bed komt!" zei Bertram. „Je zou 't heele huis wakker maken!"

„Naar *bed!*" zei de tapir. „Er is nog geen daglicht te zien! En in ieder geval moet ik mijn ontbijt hebben!"

„Nou, goed," zei Bertram. „Ik zal een banaan voor je halen."

„Ik wil geen banaan!" zei de tapir. „Ik moet een meloen hebben!"

„Maar we hebben geen meloen, en de winkels zijn nog gesloten."

„Die moet je ook niet uit een winkel halen, idioot," zei de tapir. „Kom mee, dan zal ik je laten zien, hoe we dat in Zuid-Amerika doen."

En Bertram ging met den tapir naar buiten.

„Asjeblieft!" zei de tapir, „wat heb ik je gezegd? Meloenen voor 't grijpen — daar, aan den overkant!"

„Maar die mag je zoo maar niet plukken!" zei Bertram, „die hooren aan juffrouw Dribbel, en ze zou razend zijn!"

„Dan maar razend!" zei de tapir. „Des te leuker! Kom mee!"

Hij stapte brutaal juffrouw Dribbel's tuintje in. Bertram ging aan zijn staart hangen en probeerde hem tegen te houden, maar de tapir sleurde hem doodeenvoudig mee. En voordat Bertram goed wist, wat er gebeurde, had het dier een meloen opengebroken, en begon er van te eten.

„Hu-hu!" huilde Bertram. „Dat mag je niet, zeg ik toch! Vooruit! Leg neer!"

„Phoe!" zei de tapir. „Mag ik dat niet? Dan moet je eens kijken!"

En voordat Bertram hem tegen kon houden, sloeg hij zeventien meloenen af en at ze allemaal op.

„Nou!" zei Bertram, „je hebt 't gedaan, maar je zult er voor boeten ook! Wacht maar tot juffrouw Dribbel 't ziet! Die zal je wel krijgen!"

„Ha!" zei de tapir, „een hortensiastruik! Ik denk, dat ik die maar voor dessert neem!"

En hij at den heelen hortensiastruik op.

Daarna ging hij in een modderpoel liggen rollen, en toen het eindelijk zoover was, dat Bertram hem gedwee mee naar den kelder kreeg, kraaiden de hanen en begon het in het Oosten al licht te worden. Bertram ging weer naar bed, maar hij had nog maar heel even geslapen, toen zijn moeder hem riep om op te staan, en zich klaar te maken voor school.

Toen juffrouw Dribbel zag, wat er met haar meloenen gebeurd was, sprong zij bijna uit haar vel.

„Dat heeft die nieuwe jongen gedaan! Die George Visser!" zei ze. „Ik zag hem er gisteren over de schutting naar staan kijken, op een tijd, dat hij allang in bed had moeten liggen! Maar ik krijg hem wel!"

Maar Bertram vertelde haar, dat een tapir haar meloenen opgegeten had.

„Ach! Een tapir?" smaalde juffrouw Dribbel. „Misschien vertel je me straks, dat je een olifant in je zak hebt! Een tapir! Je grootje!"

„Maar 't is heusch waar, juffrouw Dribbel," zei Bertram. „George Visser zou toch geen hortensiastruik op kunnen eten! Dat begrijpt u toch wel!"

„Wat? Dus dát heeft hij ook nog gedaan? Ik heb altijd wel gezegd, dat er van dien jongen niets terecht komt!" En ze holde hard naar het huis, waar George

Visser woonde, en begon tegen hem uit te pakken.

„Ik zal de politie op je afsturen, leelijk jong!" riep ze. „Hoe je daar nog zoo kalm kunt blijven zitten, is me een raadsel!"

„Heusch, juffrouw Dribbel, ik heb niets gedaan!" riep George Visser.

„Je moest je schamen om zoo te liegen!" zei juffrouw Dribbel, en ze balde haar vuist tegen hem. Daarna vertelde ze tegen alle buren, dat George Visser zeventien van haar rijpste meloenen opgegeten had, en ook George's moeder kreeg het verhaal te hooren.

Bertram was zoo suffig door zijn nachtelijk avontuur, dat hij in de klas in slaap viel. En toen de juffrouw onder de rekenles vroeg: „Als een groentenman zeventien meloenen heeft, en hij verkoopt er zes van — hoeveel blijven er dan over?" wreef Bertram zijn oogen uit en zei: „Zeventien. Maar George Visser heeft ze opgegeten en niet de tapir."

En de schooljuffrouw zei: „Wat zit je nu allemaal te vertellen? Je slaapt nog!"

Na schooltijd liep er een venter met meloenen door de Helmstraat. Bertram, die pas jarig geweest was, kocht er achttien. Een ervan gaf hij aan George Visser, om hem een beetje te troosten voor het onverdiende standje. En de andere legde hij in den tuin van juffrouw Dribbel.

En toen juffrouw Dribbel toevallig uit haar raam keek, zag ze George Visser op de stoep van zijn huis aan een grooten meloen zitten knagen. Ze vloog de straat op en riep: „Nu heb ik je betrapt!" En George, die zijn mond vol meloen had, kon alleen maar zeggen: „Mm-mm!" Maar toen hij den hap doorgeslikt had, zei hij: „Ik heb hem van Bertram gekregen. Hij had er wel over 't millioen, en hij is naar uw tuin gegaan."

Dus rende juffrouw Dribbel weer terug, maar Bertram's moeder had hem juist binnen geroepen, omdat de schooljuffrouw er was, die dacht, dat Bertram misschien niet genoeg sliep.

„Kijk maar eens, hoe slaperig hij er uitziet," zei ze, toen Bertram binnen kwam.

Zijn moeder schudde haar hoofd, en begreep er niets van. En toen kwam juffrouw Dribbel binnen en zei: „Ik hoor, dat uw zoontje mijn meloenen gestolen heeft!"

Ze keken alle drie streng naar Bertram en deze begon te huilen. „Boehoe," zei hij. „Ik heeft 't niet gedaan!"

„Ik heb 't niet gedaan," verbeterde de schooljuffrouw.

„Ik heb 't niet gedaan, en George Visser ook niet! Heusch waar, de tapir deed het. Hij at zeventien meloenen op en een hortensiastruik! Maar ik heb alle meloenen teruggegeven, en George Visser heeft er ook een van me gekregen!"

En de schooljuffrouw zei: „Nu droomt hij weer! Alles waar hij over praten kan, is zeventien meloenen, George Visser en een tapir."

Toen herinnerde Bertram's moeder zich, wat Bertram haar gisteren gevraagd had. En ze vroeg hem: „Heb je dan een tapir?"

En Bertram zei: „Ja, hij zit in den kelder."

De drie dames holden alle drie tegelijk naar den kelder en toen ze den tapir zagen, riepen ze: „Wel — heb je ooit! Nee maar — 't is toch wat!"

Juist kwam Bertram's vader thuis, die een paar dagen voor zaken weg was geweest, en ook hij ging in den kelder kijken. Toen werd de tapir wakker en begon te kreunen. „Ooh, ooh! Ik heb zoo'n maagpijn!"

Hij stapte brutaal juffrouw Dribbel's tuintje in.

„Net goed voor je!" zei Bertram. „Dat komt van die zeventien meloenen!"

Juffrouw Dribbel zei nog een keer: „Wel heb je ooit!" en daarna rende ze naar het huis van George Visser, om hem te vertellen, dat het haar speet.

En vader, die George voor straf naar bed had gestuurd, haalde hem er weer uit, en gaf hem een ijsco.

Toen de tapir in de rondte begon te dansen van de pijn, zei Bertram's vader: „Moeder, haal dat bittere drankje maar eens, dan zullen we dien knaap wel beter maken."

Toen de tapir dat hoorde, gaf hij een harden schreeuw, en holde naar de deur. Hij verdween en niemand heeft hem ooit teruggezien.

En Bertram's moeder stopte haar zoon in bed, en het was voor het eerst van zijn leven, dat hij niet protesteerde.

ALS je in koude winternachten naar den hemel kijkt, zie je tallooze sterren schitteren. Je denkt, dat je er met het bloote oog wel millioenen waarneemt, maar dat is gezichtsbedrog. Weliswaar bestaan er honderden millioenen sterren, doch die kun je alleen maar zien door de geweldige kijkers van een sterrenwacht.

Met het bloote oog zie je er in geen geval meer dan ongeveer.... 3000.

* * *

ELKEN dag kun je in Amsterdam op den Dam Jan Klaassen nog zien vechten met Katrijn, den veldwachter en den dood en hooren hoe hij hun allemaal te slim af is.

Sinds lang heeft Jan Klaassen de poppenkast voor zich alleen, maar vroeger moest hij op winteravonden zijn plaats ruimen voor de Chineesche schimmen.

Daar zag men de visschertjes, die met hun net den heelen Singel leeg vischten; den bruggeman, die 'n brug wou bouwen; de kat, die een beentje uit den pot stal, terwijl Lisette, die er op passen moest, met den buurjongen speelde; en Elie en Selie met hun ezeltje, dat nooit voort wilde.... en zooveel andere Chineesche schimmendrama's meer.

De Chineesche schimmen zijn voor 't eerst in de zeventiende eeuw in Nederland vertoond door Italianen. Maar de naam duidt aan, waar ze oorspronkelijk vandaan komen, n.l. uit China.

TEDDIE IN POPPENLAND

DAARNA WERD ER AFSCHEID GENOMEN, EN TOEN GINGEN TEDDIE EN LIESJE VLUG OP WEG, TERWIJL DE ELFJES HEN NOG LANG NAWUIFDEN. DEN WONDERLIJKEN EIKEL HADDEN ZIJ BIJ ZICH.

HET WAS EEN LANGE VERMOEIENDE WEG DOOR HET BOSCH EN TEN SLOTTE WERDEN ZE MOE EN SLAPERIG. "ZOUDEN WE HIER NIET WAT UITRUSTEN?" GAAPTE LIESJE.

AL SPOEDIG WAREN ZE BEIDEN INGEDUT. ZONDER DAT TEDDIE HET BEMERKTE, WAS DE EIKEL WEGGEROLD EN LAG EEN EIND VERDER IN HET MOS.

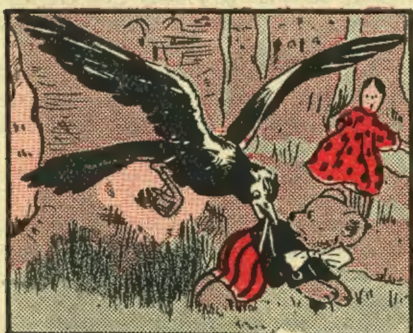
MAAR EEN EEKHOORNTJE, DAT NOOTJES AAN HET VERZAMELEN WAS VOOR ZIJN WINTERVOORRAAD, KWAM AANGEHUPPELD EN NAM DEN EIKEL VLUG WEG.

TOEN TEDDIE EN LIESJE LATER ONTWAAKTE, KEKEN ZE NAAR ALLE KANTEN — MAAR DE EIKEL WAS EN BLEEF ZOEK. DAT WAS EEN HEEL ZWARE SLAG VOOR HEN.

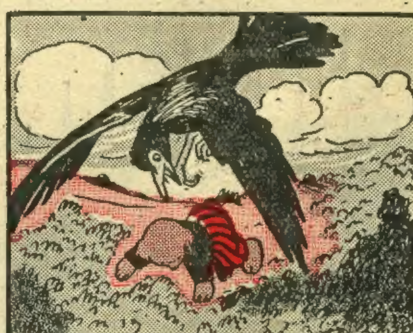
"WE MOETEN MAAR EENS GOED RONDKIJKEN," ZEI TEDDIE. "MAAR WAARSCHIJNLIJK IS DE TOOVEREIKEL WEGGETOOVERD GEWORDEN." EN 'T BEERTJE ZOCHT OVERAL.

PLOTSELING KWAM EEN RAAF AANGEVLOGEN, DIE TEDDIE BEETPAKTE. POP LIESJE RIEP OM HULP, DOCH DE RAAF STOORDE ER ZICH NIET AAN EN NAM TEDDIE MEE.

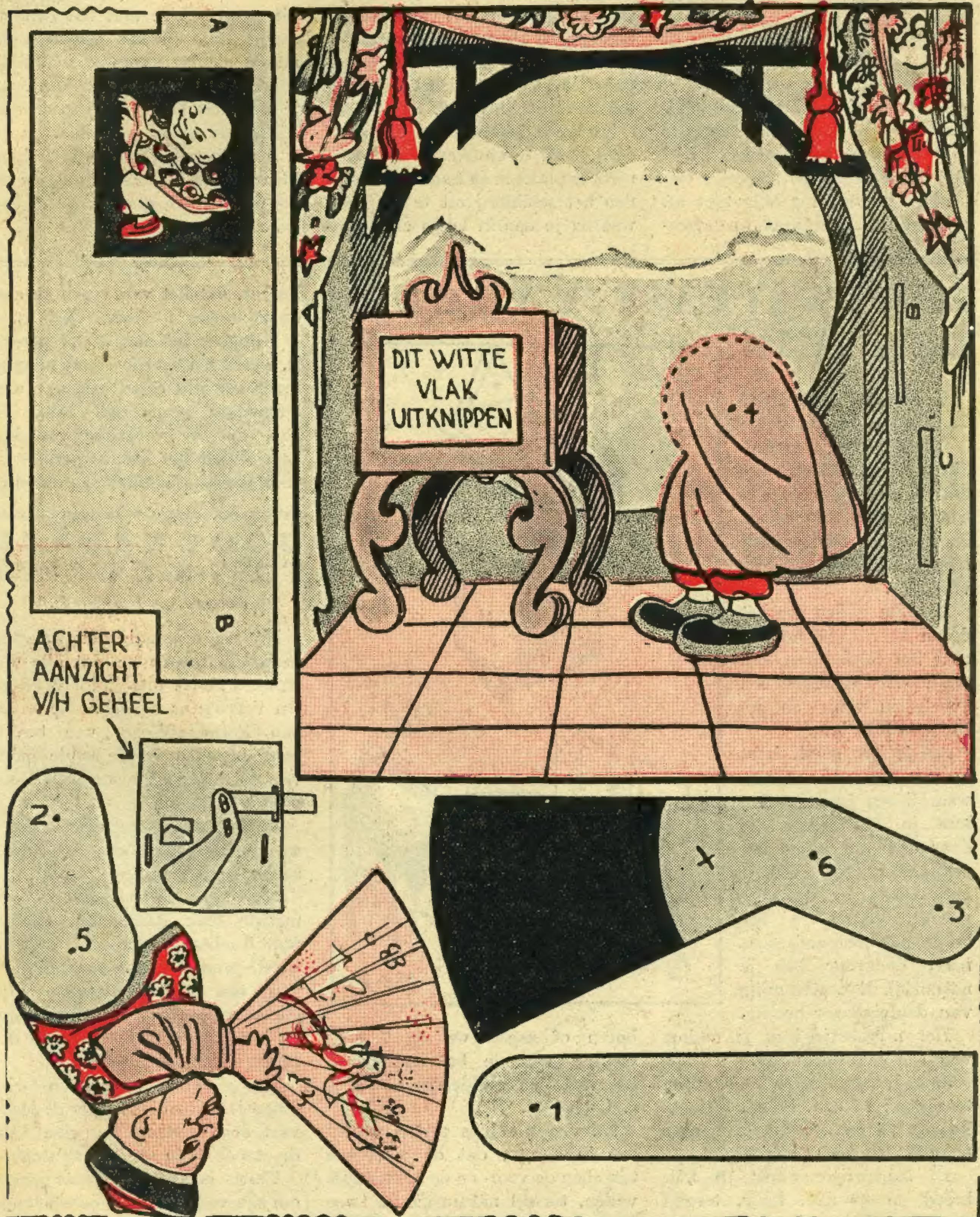

TERWIJL LIESJE BENEDEN VERSCHRIKT STOND TE KIJKEN, GING HET HOOG DE LUCHT IN, BOVEN DE BOOMTOPPEN UIT. HOE TEDDIE ZICH VERWEERDE, HIJ KON NIET LOS KOMEN.

"JIJ BENT NOG EENS EEN ECHTE NARE EN OLIEDOMME VOGEL!" SNAUWDE TEDDIE. DE RAAF WILDE HEM EEN NIJDIG ANTWOORD GEVEN, OPENDE ZIJN BEK...... DAAR VIEL TEDDIE!

Goochelaar Foet-Sie-Woets

FOET-SIE-WOETS, de Chineesche goochelaar, kan 'n vermakelijk kunstje vertoonen, 'n goocheltruc, waarvan je ook eens getuige moet zijn.

Zooals gewoonlijk moet je de plaat eerst op stevig karton plakken en onder een stapel boeken goed vlak laten drogen.

Het eerst knip je dan den witten rechthoek in het tooverkastje uit, om vervolgens de stippellijn rondom punt 4 uit te snijden. Dan zijn de gleuven A, B en C (links en rechts van de groote plaat) aan de beurt.

(Zie vervolg bladzijde 6.)

WANNEER HET VOORJAAR IS

Wat je met de afbeeldingen op bladzijde 1 doen moet

OP bladzijde 1 heb je het schilderij met de teekeningetjes eronder wel gezien, hè ? Dat schilderijtje en sommige teekeningetjes zijn nog lang niet af.

Eerst moet je het gras van de heuvels en van de oevers van het meer mooi groen kleuren, en daarna doe je dit ook met het riet van de figuurtjes 11 en 13 en het witte gedeelte van figuurtje 2.

Nu komt het er op aan, het schilderij mooi te stoffeeren. Je hoeft niets te plakken en kunt zoo beginnen het schilderij uit te knippen, waarna je daarin langs elke stippellijn met een scherp mesje een gleufje snijdt.

Dan knip je de losse figuurtjes uit en steekt ze met het genummerde lipje in het gelijkgenummerde gleufje van het schilderij.

Wanneer je dan klaar bent, zal je zien, dat het landschap er veel levendiger op is geworden.

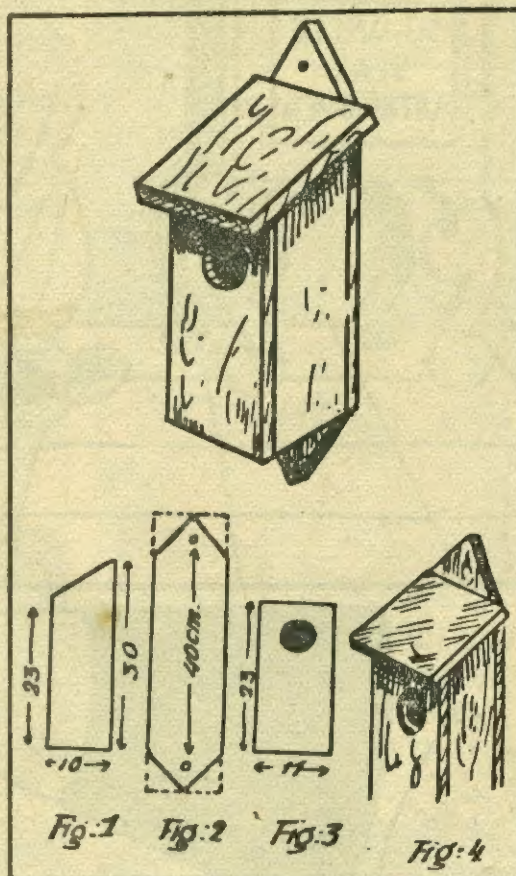
Als je het heel mooi wilt maken, kleur je de lucht prachtig blauw en het water groen ; dan wordt het een waar pronkstuk.

EEN NESTKASTJE VOOR IN DEN TUIN

IK heb zoo'n idee, dat er ook onder het knutselende deel der trouwe Sjorsklanten heel veel dierenvrienden en -vriendinnen schuilen, kinderen, die het goed meenen met onzegevederde en bepelsde vriendjes.

Daarom zullen we het dezen keer eens hebben over het fabriceeren van een nestkastje, waarin een vogelgezin veilig en gezellig huizen kan.

Als je het geluk hebt in een huis te wonen, waarbij een tuin is, dan kun je het nestkastje daar aan een boom bevestigen, anders maak je het buiten in de vrije natuur, ergens in het bosch, aan een boom vast, maar daarvoor heb je natuurlijk de toestemming van den eigenaar noodig.

Het nestkastje kun je maken van een oud pakkistje.

Je begint met de twee zijkanten te zagen : 10 c.M. breed, kleinste hoogte 23 c.M., grootste hoogte 30 c.M. Zie maar naar fig. 1.

De achterzijde wordt 10 c.M. breed en 32 c.M. hoog, terwijl de vier hoeken schuin worden afgezaagd — als fig. 2 aangeeft — opdat we 't kastje later aan een boom kunnen bevestigen.

Den voorkant maken we 11 c.M. breed en 23 c.M. hoog ; vervolgens boren of zagen we op 7 c.M. afstand van de bovenzijde een gat met een middellijn van 3 ½ c.M. (fig. 3).

De vier plankjes zetten we nu zoo in elkaar, dat de zijkanten tusschen de voor- en de achterzijde vallen, terwijl natuurlijk de twee punten van de achterzijde van boven en beneden moeten uitsteken.

Vervolgens spijkeren we een passenden bodem hieraan vast.

Het afdak van 16 c.M. × 16 c.M. wordt zoodanig aangebracht, dat het van voren en aan de zijkanten uitsteekt (fig. 4).

Wanneer het nestkastje gereed is, wordt het op een flinke hoogte, maar ver van elken tak, aan den boomstam gespijkerd. Denk er aan, dat de voorzijde van het kastje naar het Zuiden gericht is, want vogeltjes houden van warmte.

GOOCHELAAR FOET-SIE-WOETS

(Vervolg van bladzijde 5).

Nu we eenmaal met knippen bezig zijn, zorgen we, dat alle vijf stukken netjes uitgeknipt worden, om vervolgens de grijze lip onder aan Foet-Sie-Woets van boven naar beneden in de ronde gleuf van de uitgesneden stippellijn om punt 4 te steken.

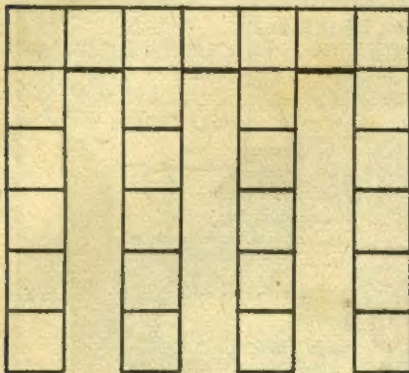
De dwarsstang met punt 1 steken we dan door gleuf C, zoodat punt 1 achter punt 2 te liggen komt.

Nu leggen we het met X gemerkte stuk daarachter, zoodat punt 3 achter punt 2 komt, waarna we de punten 1, 2 en 3 met behulp van een papierklemmetje met elkaar verbinden. De punten 4, 5 en 6 verbinden we hierna op dezelfde wijze met elkaar.

Het stuk met het Chineesche jongetje maken we achter de plaat vast, door de strook A in gleuf A en de strook B in gleuf B te steken.

Thans is Foet-Sie-Woets gereed om zijn verbluffenden goocheltoer, het verdwijnen en wederom verschijnen laten van een Chineesch jongetje, te verrichten. Als je het niet gelooft, moet je de uitstekende lip 1 maar eens heen en weer trekken.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

EEN GETEEKEND KAMRAADSEL

JE weet nu wel wat een kamraadsel is, want je hebt die al eenige malen in Sjors gezien. Maar een geteekend kamraadsel is weer eens iets geheel nieuws. Ja, Sjors brengt steeds wat anders en altijd wat nieuws.

Hier zie je dan weer een kampuzzle, waarbij de rug van den kam zeven hokjes en de vier tanden van den kam elk zes hokjes tellen, zoodat er dus een woord van zeven letters en vier van zes letters moeten worden ingevuld.

Dezen keer echter hebben we de in te vullen woorden geteekend. De eerste teekening geldt voor den rug van den kam, de tweede voor den eersten tand, de derde voor den tweeden tand, enz. Je begrijpt, dat de naam van het geteekende het in te vullen woord is.

Tracht nu eens het kamraadsel op de goede manier in te vullen. Je zult zien, het is een leuke opgave!

WIE KAN ER MUZIEKNOTEN LEZEN?

ALS je zoo knap bent, dat je al muzieknoten lezen kunt, moet je eens probeeren, of je het volgende raadselachtige geval tot oplossing kunt brengen.

Er was eens een arme weduwe, die veel kinderen had, voor wie ze nauwelijks te eten had.

Eens was het zoo treurig met haar gesteld, dat ze geen kruimel brood meer in huis had, terwijl ze ook geen meel meer bezat, om wat brood voor haar kinderen te bakken.

Mismoedig zat het vrouwtje bij haar oven, waarin hout genoeg opgetast lag, om een flink vuur mee aan te maken, en in haar wanhoop riep ze uit: „Kwam er toch maar een goede fee, om me te helpen.... !"

Nauwelijks had ze dit gezegd, of voor haar stond een stralende fee, die tot haar sprak: „Ik zal wel zorgen, dat je je kinderen te eten geven kunt!"

En inderdaad hielp de fee het vrouwtje, zoodat de kinderen, toen ze van het hout sprokkelen thuis kwamen, heerlijk gebakken brood op tafel vonden.

Hoe de fee het vrouwtje hielp? Wel, dat kun je in dit muzieknotenschrift lezen. De noten zien er misschien een beetje vreemd uit, maar dat komt omdat het toovernoten zijn.

OPLOSSINGEN

DE VIJF NAMEN WAREN:

1. LOoper - 2. KOp
3. eskiMO - 4. TImmerman
5. diEF. — De naam van de geliefde machine was dus: LOKOMOTIEF

OP DE VOGELJACHT

De som der leeuwin was 42, terwijl die van den vogel 29 bedroeg. Wanneer de vogel door de leeuwin was opgeslokt, zou dus de totale som 42 + 29 = 71 zijn.

WELK SPROOKJE IS HET? Je hebt natuurlijk wel gezien, dat het plaatje den Rattenvanger van Hameln voorstelt, die met zijn fluit de kindertjes meelokt.

SJORS
VOORZITTER VAN DE
REBELLEN-CLUB
EN DE ON-VERWACHTE BEZOEKER

SJORS, IK WIL DIEN SMERIGEN HOND NIET IN HUIS HEBBEN! - ALS JE ER MEE WILT SPELEN GA DAN MAAR NAAR BUITEN !!
HET STOMME DIER DOET TOCH NIEMAND KWAAD!

BEGRIJP JE DAT NOU? MIJN ZUSTER WIL DE HOND NIET IN HUIS HEBBEN!
MIJN OUDERS OOK NIET!! WAT ZULLEN WE NU DOEN??

ALS WE NU EEN HOK HADDEN, STOPTEN WE HEM DAAR IN!!
DAT IS EEN IDEE! IK WEET PLANKEN TE KRIJGEN! DAN MAKEN WE EEN HOK !!!

HEB JE JOUW KANT AL KLAAR??
EVEN DIT STUK ERAF ZAGEN !!!
PANG!
PANG

HET IS EEN BEETJE GROOT, MAAR VOOR EEN HOND HEEL GOED BRUIKBAAR !!!
NOU, EN OF !! MAAR HET WORDT DONKER - IK GA NAAR HUIS, SJORS! SALUT !!!

PAPA - HEBT U DAT MOOIE HOK GEZIEN, DAT WE VOOR DEN HOND GEBOUWD HEBBEN?? HET STAAT OP DE PLAATS!
EH... NEE... EN WAAROM HEB JE DAT VOOR DEN HOND GEMAAKT?

- OMDAT SUZY HEM NIET IN HUIS WIL HEBBEN !! NU KAN HIJ OPPASSEN OP INBREKERS EN LANDLOOPERS !!!
HUM! ....

?
?